

Sygn. akt III Kp 143/13

Postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania

Dnia 7 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Anna Konieczna

Prokurator Prokuratury Rejonowej – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 28 stycznia 2013r. (data wpływu) sygn. akt 2 Ds. 201/12/s o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec **W. N.**

na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **10 maja 2013r.**, tj. na okres kolejnych trzech miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 12 sierpnia 2012r., sygn. akt II Kp 971/12 wobec **W. N.**, syna T. i H. z domu W., urodzonego w dniu (...) we W.

podejrzanego o to, że:

w nocy z 9 na 10 sierpnia 2012r., na terenie posesji przy ul. (...) we W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. dokonali pobicia Z. J., poprzez uderzenie i kopanie go w różne części ciała, w wyniku czego Z. J. doznał licznych obrażeń ciała, w tym podbiegnięć krwawych i otarć różnych części ciała, w tym w zakresie oczodołu lewego, podbiegnięcia krwawego o pow. 6x3, 5cm, na prawej powierzchni twarzy licznych zlewających się wybroczyn śródskórnych, rozległego wylewu krwawego w zakresie oka lewego, powierzchniowej rany w okolicy ciemieniowej lewej, rany w okolicy ciemieniowo-skroniowej prawej, rozległego krwiaka podczepcowego w okolicy szczytowej głowy, skutkiem czego doszło do śmierci Z. J.,

tj. o czyn z art. 158 § 3k.k.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2012r., sygn. akt II Kp 971/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej zastosował wobec W. N. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylene bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań świadka P. S., zeznań świadka T. F., zeznań świadka E. B., zeznań świadka K. T., jak również opinia sądowo-lekarska, wyniki oględzin, a częściowo także wyjaśnienia podejrzanego wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustała również obawa matactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje już sam charakter zarzucanych

podejrzanemu czynów, które były popełnione, wspólnie i w porozumieniu z innymi dobrze sobie znanymi osobami, które łączą relacje o charakterze towarzyskim. Zależności te mogą realnie rzutować na zachowania procesowe współpodejrzanych, zwłaszcza w sytuacji, gdy jak wynika z zeznań przesłuchanych świadków, podejrzany M. M. wielokrotnie skarżył się, że obawia się podejrzanego W. N.. Osobami dobrze znanymi podejrzanym, obracającymi się w tym samym środowisku są także występujący w sprawie świadkowie.

Co więcej – nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie podejrzanego – należy zważyć, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego W. N. zarzucanego mu czynu, przy uwzględnieniu jego doniosłości – wszak podejrzany pozostaje pod zarzutem popełnienia czynu z art. 158 § 3 k.k. zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 10, uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Okoliczność ta, zgodnie z dominującymi aktualnie poglądami judykatury, przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k. stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 19 stycznia 2012r., I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Biul.SN 2012/1/12). Grożąca podejrzanemu surowa kara dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzany przebywając na wolności może w bezprawny sposób utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne, w szczególności ukrywać się przed organami ścigania poza granicami Polski. Obawa ta pozostaje realna, gdy zważy się na fakt, iż podejrzany w przeszłości wielokrotnie wyjeżdżał w celach zarobkowych do Włoch.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakiegokolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

W toku śledztwa przeprowadzono większość czynności procesowych, przesłuchano świadków, dokonano oględzin, pozyskano opinie biegłych, niezbędne dokumenty. Dla prawidłowego zakończenia postępowania przygotowawczego należy kontynuować podjęte czynności. Konieczne jest pozyskanie zleconej już opinii z zakresu badań biologicznych, a po jej otrzymaniu – zlecenie opinii z zakresu medycyny sądowej dotyczącej mechanizmu zadawania pokrzywdzonemu ciosów i przebiegu zdarzenia. W zależności od wyników powyższych czynności konieczne może się okazać przeprowadzenie w drodze eksperymentu procesowego odtworzenia przebiegu zdarzenia z udziałem podejrzanych. Ponadto należy ustalić osobę współdziałającą z M. M. w popełnieniu przestępstwa kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. oraz pozyskać uzupełniającą opinię z zakresu badań pisma. W zależności od wyników wskazanych czynności niezbędne będzie przeprowadzenie kolejnych czynności śledztwa bądź przeprowadzenie czynności zaznajomienia się podejrzanych i ich obrońców z materiałami postępowania przygotowawczego.

Zważyć nadto należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstępianie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono żadnych konkretnych okoliczności przemawiających za odstępianiem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09). Podkreślić należy, że naturalne jest, iż tymczasowe aresztowanie łączy się z dolegliwością dla osoby, wobec której jest stosowane, jednak odstępianie od tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 1 k.p.k. może nastąpić gdy stosowanie go zagraża poważnie i rzeczywiście życiu i zdrowiu aresztowanego lub jego najbliższych, lecz nie wtedy gdy powoduje jakiegokolwiek niewygodę (por. postanowienie SN z 30.08.2005r., WZ 62/2005, OSNKW 2005/1568, postanowienie SA w Katowicach z 16.01.2008r., II AKz 33/08, postanowienie SA we Wrocławiu z 10.12.1997r., II AKz 280/97, KZS 1997/11-12/60, postanowienie SA w Krakowie z 19.10.2006r., AKz 393/06, KZS 2006/11/31).

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.